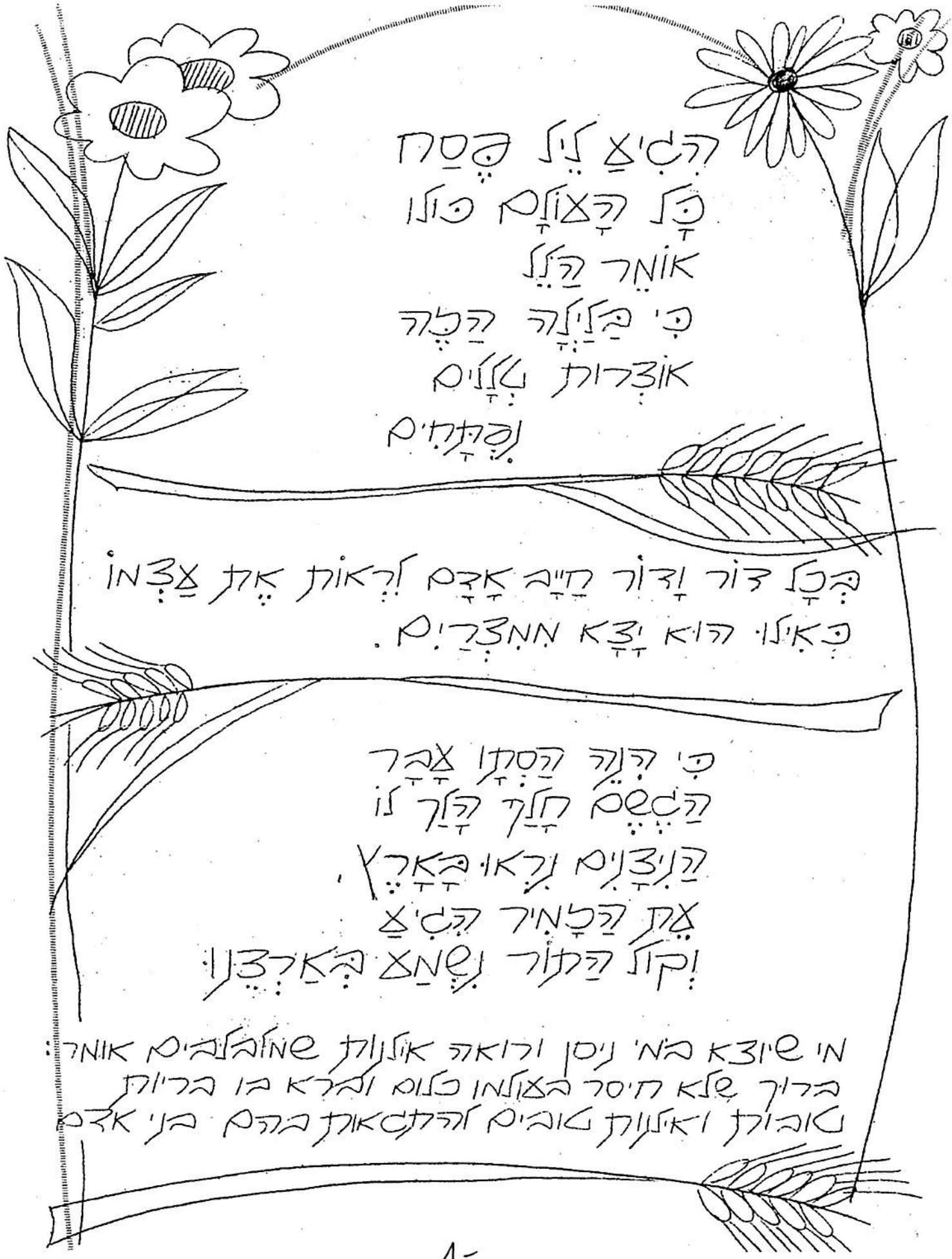

י"ד בניסן תשע"ו ● 22/04/16 ● עלון מס' 1478

כסח

אשדות יעקב איחוד

הָבִיא יָלֵךְ שֶׁסָּח
כֵּן הַצֹּאֵם פִּלֹּ
אִיךָ הַיָּלֵךְ
כִּי הַיָּלֵךְ הַכֵּלֶה
אִזְרוֹת בָּאִים
נִשְׁתַּחֲוִים

בְּכֵן דָּוָר וְדָוָר חַיִּיב אֲדָם אֶרְאוֹת אֶת אֲצִינִי
כִּי אֵינוּ הוּא יִצָּא מִנְּצִרִים .

כִּי הַיָּלֵךְ הַסֵּתוֹ אֶבֶר
הַצֵּם חֲלֵק הַיָּלֵךְ לוֹ
הַיָּצִינִים נִלְאֵי בְּאֶרֶץ .
אֶת הַכֵּלֶה הַבִּיא
!קֹל הַיָּלֵךְ נִשְׁמָע בְּאֶרֶץנוּ .

חִי שִׁוְצָא בְּחַי נִיסָן וְרוֹאֵה אֵינֹת שְׁמֵאֲבָיִם אִוְחֵה:
בְּדוֹךְ שֶׁאֵל חִיסֵר בְּצֹלְמוֹ כְּמוֹ וְהֵלָא בּוֹ בְּרוּת
טֹבֵלֶת וְאֵינֹת טֹבֵיִם אֶדְלַטְאֹת בְּהֵם בְּנֵי אֲדָם

פתיח

פסח הוא חג הניקיונות הרישמי. אמנם אין לכך למיטב ידיעתי איזכור במקורות, אבל עמך ישראל משכבר הימים ממרק את שאריות האתמול כאילו אין מחר. יש הסבורים שניקיונות פסח קשורים לביעור החמץ ויש רבים שפשוט מחקים את השכנים שמזניחים את ניקיון הבית באמירה שכאשר יגיע פסח, נעשה זאת בשקיקה.

יונתן אלתר שבדק את ההלכות בעניין זה, אומר שמבחינת הרבנות 'אבק' הוא כשר ולכן הסיבה לניקיונות הנפרסים בעדות מסויימות על פני שבועות ארוכים, אינם אלא אובססיה חסרת בסיס עובדתי. לא שניקיון זה רע, אבל שיעבוד לו הוא מבחינת חטא. וזה דומה במידה רבה לצום יום כיפור בו אדם מיטהר מחטאיו כדי לשוב ולחטוא מיד בצאת שלושת הכוכבים.

מה שמייחד אותנו כחברה, למרות השינויים שעבר הקיבוץ מאז נברא בצלם, הוא טקס קציר העומר שמתקיים בפאת השדה, יום לפני ליל הסדר. בשנים האחרונות נטלה שרהליה שרון את שרביט הטקס ומצליחה בפשטות ובקסם המיוחד לה להשחיל אותנו לאוירת פסח של פעם עם המון נוסטלגיה, חדות יצירה ואהבת מקום ואדם.

פסח שמח וקייצי!

אבנרון

ממנהל הקהילה

מתגבשת בימים אלה ע"י צוות שכולל חברים מועד הנהלה: גדי נחום, אלמוג אביעוז וחברי אגודה נוספים שנרתמו למהלך: אור פרח, אלית חזן, עדי גל, (מיכל רום). הצוות נפגש וימשיך להיפגש.

מועצת החינוך (המשותפת לאגודות הקהילתיות "נוף אשדות" ו"מתיישבי המאוחד") אישרה את המלצת צוות האיתור ובחרה באמנון אביגדור כמנהל הבא של מערכת החינוך החברתי באשדות יעקב, החל מיוני 2016. אמנון הוא בעל ניסיון ובעל יכולות ניהול מוכחות. אנו מאחלים ובטוחים בהצלחתו - הצלחתנו. בהמשך נאמר תודה ענקית לגיא על פעלו.

חג שמח לנו, עם משפחתנו.

שנדע אביב.

דורון

בעת עריכת הסדר בביתו של ר' מנחם מנדל שניאורסון נטל חסיד אחד את שני חצאי המצב למדוד מי משניהם גדול יותר וראוי להיטמן לאפיקומן.

אמר ר' מנחם מנדל:

גדול שמוכרים למדוד אותו,

הקטן – גדול ממנו....

הימים ימי אביב, ימים חגיגיים, ימים של התחדשות.

בריכת השחייה. הדיונים הפורמאליים (בוועד ההנהלה ובשני אירועי שיח קפה) עליהם דיווחתי בעלון, התקיימו גם על המדרכות בקיבוץ ובהרחבה, בין חברים כאן וכאן. דעות ותחושות שונות שנאמרו בעוצמות שונות.

אהבתי את האופן בו התנהל השיח בוועד ההנהלה. חברים העלו טיעונים בעד או נגד, בדיבור שיש בו מן הענייניות ומן הכבוד ההדדי של שותפים שחותרים ליחד ארוך טווח במקום זה.

ועד ההנהלה החליט לא להציע לאגודת "נוף אשדות" לקבל אחריות תפעולית על בריכת השחייה. בשיח הקפה ובוועד ההנהלה ציינו חברים כי כחברי אגודה אינם מוכנים לשאת בהוצאות התפעול ועם זאת הם מכירים בזכותו של הקיבוץ להטיל את ההוצאות על המנויים המשתמשים בה. הקיבוץ יפתח את הבריכה כאשתקד (תוך הסקת מסקנות מתפעולה) תוך שאינו יודע כמה תושבים באשדות יבחרו לרכוש כרטיסיה. עד כאן. זו המשמעות.

לשנים הבאות על הקיבוץ לחתור לקבלת החלטות אחראיות – מה ההיקף בו מוכן ויכול לתקצב את הבריכה ומה החלופות האחרות? סגירת הבריכה? העברה מוחלטת לזים חיצוני?

ובחינוך,

ב1/1/17 ייתם מועד השלב הראשון עליו החליט קלפי "נוף אשדות". שלב בו פועלת מערכת החינוך בניהול האגודה הקהילתית, בתקצוב של הקיבוץ ובשותפות עם המאוחד. עכשיו, בשלב ב', הקיבוץ יפסיק לתקצב את החינוך וזה יעבור לאגודה הקהילתית.

בוועד ההנהלה חשבנו שנכון לקבל אישור מחודש למהלך זה בקלפי אשדות.

הצעה ברוח זו תובא לוועד הנהלת נוף אשדות וקלפי "נוף אשדות". ההצעה

מועצת קהילה

ועד הנהלת 'נוף אשדות'

מפרוטוקול מועצת קהילה 10.16 מתאריך

13/4/16

מוסדות הקיבוץ – נהלי קבלת החלטות. (בהשתתפות עו"ד נועה חשמונאי).

הסמכות המשפטית של אגודות השיתופיות נובעת מפקודת האגודות השיתופיות. פקודת האגודות השיתופיות הסמיכה את שר העבודה (נכון להיום שר הכלכלה) להתקין תקנות אשר אמורות לבטא את האמור בפקודה לפסים מעשיים. בין התקנות שהותקנו הרלוונטיות לענייננו הן תקנות האגודות השיתופיות (רשויות האגודה) (התקנות). בנוסף, לכל אגודה, גם לאשדות, יש תקנון (התקנון) ובתקנון זה יש גם הוראות הנוגעות למוסדות האגודה.

בתקנות, רשויות האגודה מוגדרות כ: "אסיפת המורשים, המועצה, הועד, ההנהלה, המינהלה, המזכירות, ועדת בקורת, ועדת פיקוח, משפט חברים וכל רשות אחרת של האגודה הנבחרת בידי חברה בדרך שנקבעה בתקנותיה".

מועצת הקהילה דנה בשורה של נושאים ביחס לדרכי קבלת ההחלטות באסיפה ובמועצת הקהילה, ביחס לערעור בפני מוסדות הקיבוץ ודיון חוזר באסיפה.

הוצגו בפני המועצה שורה של סעיפים שיש לקבל בהן הכרעות במועצת הקהילה ובהמשך באסיפה.

רשמה: אתי

ערך: דורון

מפרוטוקול ועד הנהלה נוף אשדות 3.16

מתאריך 12/4/16

משתתפים: שאול אלטר, אמנון גורן, ניב ליש, גדי נחום, יונתן שטיינדל, תומר מלמוד, אלמוג אביעוז, ישראל ברקאי חסרים: אדמית פלג, דקל ערוסי, שי אורבך. מוזמן: דורון רוזנבלום. אישור פרוטוקולים 2.16 - מאושרים.

דיווח

לאחר הפסח יתקיים סיור של ראש המועצה ומנהלי האגפים בישוב.

יש להקים צוות שיכין תיק ובו צרכי הישוב. הצוות המוצע: שאול, אלמוג, דורון, ניב. הוחלט – מאושר.

אחריות להפעלת בריכת השחייה

לקראת עונת הרחצה, נדונה האפשרות ש"נוף אשדות" תיקח אחריות כוללת על הפעלת בריכת השחייה. הוחלט – גם השנה האגודה לא תיקח אחריות על הפעלת הבריכה.

אחריות כוללת על מערכת החינוך הקהילתי

התקיים דיון, לקראת קבלת החלטה בהתאם להחלטת אסיפה בנושא. הצעות שהועלו ויש לבדקן: – לבקש מימון מהמועצה לליווי פדגוגי + תקציב. להקים תאגיד שינהל את החינוך.

הוחלט - בשלב זה יפעל צוות הורים. בצוות

יהיו גם נציגים מהוועד - אלמוג, גדי. הצוות יגיש הצעה לשותפות חינוך אגודה קהילתית ל"נוף אשדות".

יישום תקציב תרבות חיים

כמוחלט בישיבה הקודמת, הצוות יציג תכנית עבודה ליישום התקציב, לאישור ועד ההנהלה.

רשם: גדי נחום,

ערך: דורון רוזנבלום

אישר: ניב ליש

במועצת החינוך

<p>כנגזרת מהשלמת הדיון בנושא בהנהלה פעילה.</p> <p><u>היערכות לשנה"ל תשע"ז</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • הוצגה ע"י גיא היערכות ראשונית בדגש על חלוקה לבתים ושלד של מדריכים ומובילים. • הוצגו ע"י גיא הגורמים המשפיעים המרכזיים שישפיעו על תכנון השנה (כגון העברת הבעלות על המערכת לאג"ק 'נוף אשדות' ועוד). • הוצגו ע"י גיא דילמות ואתגרים מרכזיים (כגון המשך עבודה עם הנוע"ל, 'מבט קדימה' לשנה"ל תשע"ח ועוד). • סוכם כי יש לחדש ובהקדם את הפעילות לבחינת היערכות המערכת בואכה שנת 2018 (ספטמבר 2017 – תשע"ח). <p>ג. בחירת מנהל למערכת החינוך החברתי</p> <ul style="list-style-type: none"> • מועצת החינוך אישרה את הצעת ועדת האיתור שהוצגה ע"י סמדר מטלון-בירגר, ובחרה באמנון אביגדור כמנהל מערכת החינוך החברתי הבא. • היקף המשרה בשנה הראשונה יעמוד על 80% (בהשלמת מנהלת ארגונית). • לקראת השנה הבאה ייבחן שוב היקף המישרה. <p>מועד הדיון הבא של מועצת חינוך יום ג', 3/5. זימון מסודר + סדר יום יופץ בהמשך.</p> <p>חג שמח,</p> <p>אמנון אביגדור יו"ר חינוך</p>	<p>הנדון : סיכום לדיון מועצת חינוך מתאריך 5 אפריל 2016</p> <p>כללי ביום ג', 5 אפריל התקיים מפגש של מועצת החינוך.</p> <p>השתתפו בדיון מועצה - רותם אלטמן. איחוד - דורון רוזנבלום, הילה ברקן, ענבר אלתה. מאוחד - רותי ביסקר, אורית כהן, אלון גניאל. חינוך חברתי - גיא צליל. אשדוטף - דקלה מועלם. יו"ר - אמנון אביגדור.</p> <p>סדר היום</p> <p>א. אושרר פרוטוקול מועצת החינוך מתאריך 22 מרץ 2016.</p> <p>ב. הצגת היערכות מע' החינוך החברתי לחופש הגדול ולשנה"ל תשע"ז. <u>היערכות לחופש הגדול</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • הוצגה היערכות המערכת לחופש לרבות תהליך ההכנות ועוגנים עיקריים בפעילות מערכת החינוך החברתי בחופש הגדול. • ניתנו דגשים בהצגתו של גיא בכל הקשור לנושא מעברים בין שכבות הגיל השונות וההתאמה של הנושא לפעילויות השונות. • הוצגו המחירים הצפויים לחופש בחתך שכבות הגיל. המחירים כפי שהוצגו משקפים עלייה של כ- 4%-6% בהשוואה לאשתקד. • סוכם כי תתבצע הצגה פרטנית של היערכות לחופש, בדגש על ההיבט הכלכלי במסגרת דיון ייעודי של הנהלה פעילה. סיכום הצגה זו יעבור לעיון והתייחסות של כלל חברי מועצת החינוך (כחלק מתהליך הבקרה). • סוכם כי היערכות לחופש תוצג במפגש של פורום ההורים שיוקדש לנושא זה. הצגת/אי-הצגת העלויות במפגש תהיה
---	---

אביב שמח ממשאבי אנוש

מצרפת דברים שאמרתי בהרמת כוסית לכבוד החג:

"ראשית ולפני הכל, אני רוצה להודות לכולכם, על כך שהגעתם, על כך שאתם פה, בקיבוץ, בקהילה, בעסקים, מעניקים מעצמכם, כל אחד בענף שלו, וכל אחד בתחום שלו. התקופה היא תקופה עמוסה ולחוצה בכל הענפים, ומאוד חשוב לי לומר לכם - תודה!.

חג הפסח, הוא אולי החג הכי משפחתי מחגי ישראל, ואני מקווה ומייחלת כי גם אתם חשים כאן כך - כמשפחה, לפחות כל אחד בענף שלו, משפחה שבה כייף ונעים לבוא כל יום בבוקר, ולכל אחד יש את התפקיד שלו, את המקום שלו, והוא מעניק מעצמו, אך גם מקבל, לומד ומשפיע וזוכה לאהבה והערכה.

הקבלה וההכלה הזו, היא חשובה, אני רואה את זה בענפים, שהחיבור הזה, האחד לשני, כצוות, לאנשים, לחברים, לסביבה, הוא המניע אותנו, גורם לנו להתקדם, לעשות, לייצר מציאות, כל אחד בעולם שלו.

החירות - החופש שלנו, הוא בלבחור, א. לבחור את העיסוק שלי, ולאהוב אותו. ב. לבחור איך אני עושה את התפקיד שלי, מה אני מביא מעצמי, וגם לבחור מה אני לוקח, מה אני לומד, איך אני מעשיר את עצמי בתוך התפקיד הזה, למרות שיש לעיתים מגבלות.

חג האביב מביא אתו התחדשות, פריחה, תקופה של שינוי, בין עונות השנה. גם אצלנו אנחנו בתקופה של עשייה, של תהליכים. אחד התהליכים שאנחנו עוסקים בהם בחודשיים האחרונים הוא תהליך המשוב, חלקכם עברתם כבר, חלקכם תעברו, חשוב שניקח מזה את הטוב, שנכיר את עצמו, גם בעיניים של עצמינו וגם בעיניים אחרות קצת, משם הכוונה היא לצמות, להעצים, על ידי הלמידה על עצמינו, ולא רק הסכלות על קשיים או חולשות, גם בתוך החזקות שלנו, אנו צריכים לדעת לצמות, לשמר אותן, להעצים אותן, לקחת את התכונות החיוביות שלנו לתחומים נוספים ואחרים ולעשות בהם שימוש.

בסיפור יציאת מצרים, אנו מכירים את מכות מצרים, את התעקשותו של פרעה, לא לשחרר את בני ישראל, ויחד עם זאת את ההתעקשות של משה, להמשיך להאמין, להתמודד מול הקשיים ולהתמיד עד אשר השיג את מטרתו - שחרורם של בני ישראל. אני מאחלת לנו, שנדע לעשות זאת חרף הקשיים שעלולים ללוות אותנו הרבה פעמים בעבודה, ובחיים, להמשיך להתמיד, להאמין שנצליח, להתמודד, לנסות, עד שנגיע לתוצאה הרצויה ולמטרתנו.

רוצה לאחל לכולנו, חג פסח חופשי ומאושר, שתזכו להיות יחד עם המשפחה, לנצל את הזמן המשותף, לדבר, להקשיב, ולאהוב.

חג שמח!!!!!!

וכעת עדכונים נוספים על הנעשה בתקופה האחרונה:

קורס הפרישה ליוצאים לפנסיה או לאלה המיועדים לצאת, הסתיים. משיחות שהיו לי עם חברים שלקחו חלק בקורס, הייתה שביעות רצון ממבנה הקורס, מהתכנים ומהמנחה. מקווה שלקחתם והפקתם מזה, ואפילו אם מעט, היה שווה את זה, מקווה שוב שבעזרת "ממת"ק" נקיים קורס כזה גם בשנה הבאה.

הצוות שהתגבש לשילוב של צעירים ובני קיבוץ בענפי הקיבוץ, עבד במלא המרץ על גיבוש של תכנית פעולה, תכנית הפעולה כוללת בתוכה מהלכים לשילוב של נערים, חיילים משוחררים וסטודנטים, על מנת לקיים קשר תהליכי של היכרות עם הענפים. קהל היעד המרכזי הוא כמובן קבוצת צעירים בשלבי הקמת בני משפחה וחברים קיימים, גם לקבוצות אלה מוצעות הצעות אופרטיביות לפעולה. התכנית תוצג במזכירות פעולה, ולאחר מכן במועצת קהילה, ותצא לפועל ולעשייה.

סוף בעמוד הבא

אביב שמח ממש"א – סוף

מרפאה אזורית עמה"י

לו"ז פעילות ערב חג וחזה"מ פסח

22/4/16	יום ו' וערב חג	08.00-12.00
24-27/04/16	חזה"מ	08.00-13.00
28/04/16	ערב חג	08.00-12.00
29/04/16	חג סגור	

*** בערבי חג וחזה"מ לא יתקיימו בדיקות דם

בדיקות דם דחופות – בתיאום עם האחות

חג שמח, ורק בריאות. צוות המרפאה.

שעות פתיחת הכל-בו בחג

- בחג ראשון יום שבת 23.4 – הכל-בו סגור, ובחג שני יום שישי 29.4.16 הכל-בו סגור.
- ביום חמישי ערב חג שני 28.4.16 נעבוד כמו ביום שישי 08.00-14.00
- אין שינוי בשאר ימי החג

בחודש מאי נעסוק בדיוני שכר, בשנה שעברה אישרנו מדיניות ברורה לגבי עדכוני ודיוני השכר, יישמנו והטמענו כבר במאי של השנה הקודמת ונמשיך כך גם השנה. בחודש הקרוב אפגש עם מנהלי ענפים לשמוע על בקשות העובדים בכלל הענפים.

רוצה לאחל שוב, פסח שמח, משפחתי ונעים, תיהנו מה"ביחד", מהמשפחה, מהקהילה, ומהנופים המקסימים של העמק.

סמדר מטלון

מנהלת מש"א.

ברכות חמות

עם ה'איוס ל'צה"ל
ל'איתמר וקנין
ל'אביב שפיצר
בה'לחה ב'שרות ה'צבאי

ל'שרי אופיר ש'בחרה ל'היות

מ'טוונת מ'צק ה'דנ"ע ת'שע"ו

תרבות אשדות – עושים קהילה

נתרמו 25 מנות דם, 12 תרומות שיער, 2 כלבים אומצו.

תודה לכל הצוות שהיה שותף להפקה ולאירגון של אירוע זה: בראש ובראשונה **לאליה חזן ואפרת ירום** שעבדו ימים ולילות למען הצלחת אירוע זה ולשאר חברות הצוות שיזמו, חשבו, הכינו, ונרתמו לעזור בכל מה שצריך - **דנה אדלר, נואית שושני, אור פרח ושי אורבך תודה גדולה!**

ותודה לכל שאר האנשים שהתנדבו ועזרו בדרך: **לירון חזן** על עיצוב המודעה, **לגל מלמוד** על תליית הגרלנדות, **לאור פרחי, לבועז וייס** שתרם את הקלאב קאר **לרוני זיו** שעזרה בחיסול, **לשאל אלטר** שתמיד עוזר במה שצריך **וליוסי בן פורת** שהיה באירוע ודאג לוודא שהחשמל עובד...

להתראות ביריד האביבי בשנה הבאה!

21.4 קציר העומר

בהנחייתה המסורתית של שרה'לה שרון.
נפגשים בשעה 18:00 בשדה החיטה שלאורך גדר המערכת בשכונה המערבית.
לבושים בלבן.

11.5 ערב יום העצמאות – "פסקול ישראלי"

צוותי הריקוד והשירה מתחילים לעבוד מי שרוצה להשתתף בריקוד, שירה או קריינות ועדיין לא פנו אליו מוזמן להתקשר אלי 0508651943

ציון יום השואה – 4.5.16 – הצוות כבר עובד במרץ...

יום הגבר 20.5

רשמו ביומן
פרטים בהמשך...

המשך בעמוד הבא

אז מה היה לנו? ...

טיול ישובי

לפני שלושה שבועות יצאנו לטיול הישובי, 170 אנשים – משפחות ויחידים מבוגרים, צעירים ילדים ותינוקות. 7:00 בבוקר 3 אוטובוסים וכ-10 רכבים פרטיים. הטיול התקיים בשני מסלולים – מסלול למבוגרים ומסלול למשפחות. בערב נפגשו כולם ביחד לארוחת שישי משותפת סביב שולחנות. אני נאלצתי להישאר בבית ברגע האחרון ולכן לא שותפתי בחוויה אלא רק במה שסיפרו לי: היה מהנה, מעניין, מחבר. המסלולים מגוונים, מדריכים טובים, מזג אוויר מצוין וארגון למופת והכי חשוב אווירה טובה ונעימה, הרבה צחוק ויחד.

תודה רבה לצוות המארגן ולכל מי שתרם ועזר והושיט יד במהלך הטיול ובמיוחד יותר מכולם **לרבקה מנטל** שחשבה שבועות רבים קודם על מסלול מתאים, על התוכן ודאגה שהכל יתנהל כמתוכנן תודה רבה!

יריד דוכנים אביבי ומסיבת רחוב

ביום חמישי שעבר כביש הכניסה הראשי להרחבה לבש חג: נתלתה שורת נורות, הרחוב כולו סומן במיקום מדויק לכל דוכן ודוכן, הוכנו שלטים המקבלים את פני הבאים ושרשרות פרחי נייר ססגוניים. בשעה 16:00 החלו להגיע בעלי הדוכנים. שהתמקמו במקום שיועד לכבודם. יוצרים מקומיים, דוכני יד שניה, עבודות יד, תכשיטים, שזירת פרחים וקליעת צמות, אימוץ כלבים, דוכני אוכל ושתייה ועוד...

גלילה וישראל ברקאי פתחו את ביתם לעמדה לתרומת דם, כוכי ויוסי לוי אירחו במרפסת ביתם את הספרים של עמדת פ.ל.א.

בשעה 18:00 נפתח היריד, גיא טופר בעמדת די גיי דאג לקבל את פני הבאים במוסיקה טובה, מייגן הרקידה את הקהל בזומבה קצבית ולאחריה עלה אלי שמאלץ עם להקתו "good time bend" שנתנו הופעה מרשימה ומהנה - **היה שמח!**

תרבות - סוף

טקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה

יתקיים בכ"ז ניסן תשע"ו
יום רביעי ה- 4.5.2016

סיפורו של הספורט היהודי
שפרח לפני השואה, חי ופעל
בגיטאות ובמחנות
ורובו נכחד בעשן המשרפות.
קם מתוך האפר והיה לחלק
מתקומת העם היהודי!

נתכנס בחדר האוכל
כבר משעה 19:45

כמדי שנה, נדליק נר זיכרון אישי
עם הכניסה לטקס
לכבד את זכרם של יקירינו,
שנספו בשואה.

הטקס יתחיל ב – 20.00
כל הציבור מוזמן
ענת ברוריה ולירון

סבתא סורגת

חוג סריגה מתקיים מדי שבוע בהובלתן של
מאירה עשת והדס קיים, בימי ג' בשעה
20.30 במועדון 'בית קרפי' למתחילות ולכאלה
שרוצות לסרוג בחברותא..
המעוניינים/ות להצטרף מוזמנים להתקשר
להדס קיים או מאירה עשת.
מה מביאים? מסרגות מס' 4 או 5, צמר.

הגינה הקהילתית

ביום שלישי לפני כשבועיים נפגשנו בגינה
לשתילת גידולי קיץ. שתלנו עגבניות,
חצילים, חסה, קולורבי, עשבי תבלין ועוד...
כ-50 משפחות שתלו, נפגשו דיברו...
שוב תודה גדולה למוישי מנטל על מסירותו
להצלחת הגינה.
אני מבקשת להזכיר שוב שהיבול בגינה הוא
אך ורק של מי שמטפל בגינה. אין לקטוף
מגינה של מישהו אחר. בבקשה עזרו לנו
למנוע עגמת נפש.

חג שמח,

עדי

יריד אביב 2016

יש לנו מערכת חינוך חזקה ויציבה אבל... שיחה עם גיא צליל

הבית, המדריכים והפעילות המגוונת. אני מודע לביקורת שנשמעת ובבסיסה מספר הילדים הגדול וחוסר היכולת לתת מענה חינוכי מיטבי, אך אני רואה במציאות זו הזדמנות לכל ילד ליהנות מחברה גדולה ומגוונת המאפשרת יכולת בחירה והתמודדות עם קשיים חברתיים. במהלך יוני הקרוב, לקראת סיום המשמרת שלי, תצטרך המערכת לקבל החלטות משמעותיות האם החינוך יישאר בבעלות של הקיבוץ או שיעבור לניהול משותף עם ההרחבה, שזה רצון הקיבוץ. לדעתי, ההחלטה היא לא רק כלכלית תקציבית, אלא בעיקר החלטה ערכית קהילתית, כאשר השאלה המרכזית היא- איזה סוג של חינוך אנחנו רוצים בקהילה; האם חינוך 'יקר' שמשקף את המודל הקיבוצי הישן, לבין מודל של 'ביביסיטר' שאומר חינוך ללא ערכים בבתים 'שקופים'. המודל הנכון לטעמי, ומה שאני מוביל ומאמין בו, הוא המודל שמתקיים בבית כולל ד-ו, שמובילים אותו עופרה לוי וסער עידו שהוא מעין מרחב פעילות מגוון ואינטראקטיבי הנותן מענה לרוב הילדים, כאשר בתוך המבנה יש מרחב פנימי עשיר שכולל: חדרי תחפושות, חדר טלוויזיה, פינת בניה, פינג פונג, פינות יצירה וכד', בעוד שמחוץ לבית משולבות פינת נגרות, גן ירק, מגרשים למשחקי כדור, וילה על העץ וכדומה. מרחב זה מאפשר לכל ילד למצוא את מקומו ותחום העניין שלו. אני ממליץ לך ולכל מי שהחינוך מעניין אותו, לראות זאת במו עיניו כיצד כל אחד מהילדים מוצא את הפינה שלו בשעה שמספר מצומצם של מדריכים מנהל את הפעילות וחונך אותה במקצועיות.

קימת טענה וביקורת על שמספר הילדים הגדול מחייב פתיחה של עוד בתים ותשתיות. בבית הכולל הבוגר רשומים 75 ילדים, אבל בפועל מגיעים קצת יותר מ-50 בו זמנית, כיוון שלילדים יש עוד חוגים, אימונים, וכדומה; ולכן, הטענות על צפיפות יתר אינן מדויקות ואנחנו יודעים לתת להם

המשך בעמוד הבא

תחום החינוך מלווה את גיא צליל מצעירותו בקיבוץ גבת, שם נולד מעט אחרי מלחמת ששת הימים וגדל על ברכי החינוך המשותף. הזיכרון הראשון שחרוט בו, מתאר גיא הוא ממלחמת יום כיפור, אז ספגה גבת הרבה מאד טיילי פרוג שכוונו לבסיס רמת דוד, וליד חדר האוכל ניצבת עד היום 'כיכר פרוג' לזכר אותם ימים. המסלול החינוכי- פיקודי של גיא מתחיל בשנת שרות שלאחר י"ב, נמשך בגיוס לעורב צנחנים, במסלולי הפיקודי הצה"לי בצנחנים ובשלדג, ועד שחרורו בשנת 2010 כקצין אגם אוגדת מילואים בדרגת סא"ל בתום 22 שנות שירות קרבי. באחד הצמתים של שרות הקבע, מחליט גיא (נשוי) בשנית לקרן ואב לשוהם העושה שנת שרות, זוג התאומים שחר ורותם, ומתן, בנם המשותף של גיא וקרן) להפסיק את שרות הקבע מסיבות אישיות ולעסוק בחינוך. החלטתי שאת הצבא מיציתי, ומאחר שרוב שנותיי הבוגרות עסקתי בחינוך כמפקד, המעבר לחינוך האזרחי היה טבעי. העובדה שקרן ואני החלטנו לבנות את ביתנו המשותף בהרחבה של אשדות, אומר גיא, הביאה אותי להתמודד על משרת מנהל החינוך החברתי של 'אשדות יעקב, תפקיד שהתפנה לאור עזיבתה של רותי.

בדצמבר 2012 נערך מכרז של החטיבה להתיישבות וגיא מקבל את המינוי בתמיכתו של מזכיר הקיבוץ רוני קינן. כשנכנסתי לתפקיד, הוא מתאר, הורגשה תסיסה מסוימת במערכת, שנבעה מארועים שהתרחשו קודם כניסתי לתפקיד. במערכת היו אז 175 ילדים ונכון להיום הגענו ל-225. עשרים אחוז הם ילדי אשדות איחוד, כל השאר באים מהמאוחד, ההרחבות ומספר ילדי חוץ.

התפיסה שלי, מסביר גיא, אומרת שהמערכת של החינוך החברתי שייכת לכולם, ולמרות שיש המון ילדים, אנחנו עושים מאמץ שכל ילד ירגיש חלק מהמערכת הלא פורמלית וכיום נמצאים במערכת למעלה מ-95% מהילדים מכיתות א' עד ח'. הרצון של הילדים להגיע, בעיקר מגילאי כיתה ד' ומעלה, מוכיח שהם אוהבים את מרחב

יש לנו מערכת חינוך - המשך

בנסיבות האלה. אני ער לנושא רגיש זה, נפגש עם הורים, נפגש עם ילדים, מרגיע את השטח. נתקלנו במקרים שילד מתנכל לילד אחר, וכתוצאה מכך הורה לא מוכן לשלוח את ילדו לבית הכולל. היה מקרה שהשעיתי הורה וילד, בגלל שההורה התערב באלימות מילולית מול ילד אחר. המשוואה שלי בנושאי אלימות אומרת שצריך להתקיים שיח מבוגרים-מדריך מול הורה והורה מול הורה, אבל לא נרשה מצב של הורה שמתעמת מול ילד אחר. אמא שהתנפלה על אחת המדריכות הוצאה מהמערכת ולא נקבל את בנה חזרה עד שתתנצל. עלינו כמערכת, אומר גיא, מוטלת חובה לתת למדריכים גיבוי וכלים חינוכיים להתמודד מול מצבי קיצון ולאחר אירוע מסוג זה, אני ביחד עם צוות המדריכים מנתחים את הסיטואציה ולומדים ממנה.

למרות המצב אתם עדיין קולטים ילדים מבחוץ...

אנחנו לא קולטים ילדי חוץ. יש אצלנו 20 ילדים שנמצאים כבר מספר שנים במערכת, קשורים אליה וכל החברים שלהם כאן, ולכן המדיניות היא להשאירם, אך לא לקלוט חדשים. יש אלינו לא מעט פניות מקיבוצים מסביב להכניס ילדים חדשים למערכת וזה קשה להגיד 'לא' כשאמא מתחננת שלילדיה אין חברים במקום בו היא גרה. זה מחדד את ההבנה שהקמת נוף אשדות היה מהלך אסטרטגי חכם שאחד היתרונות הוא שאנחנו מנהלים את עצמנו ויש לנו 'בעיות חיוביות' כמו ריבוי ילדים.

גיא: אני חייב להדגיש שלמרות המספר המאד גדול של ילדים (230), אין ילד במערכת שלנו שיש לו צורך פרטני בתחום כלשהו, שלא נגענו בנושא ולא התייחסו אליו. לא תמיד הפתרון או המענה הוא לשביעות רצון ההורים. יש לנו ילד שלמד בחינוך מיוחד, ובמערכת שלנו הפך למדריך.

סוף בעמוד הבא

מענה יצירתי. בשכבות הצעירות כיתה א' עם 22 ילדים בהובלת צוף וטהר, הוא בית מדהים מגוון, יצירתי, שלאחר תקופה ראשונה לא קלה עשה התקדמות

נהדרת. בית כולל ב-ג עם 54 ילדים, הוא בית טוב עם צוות חדש שהתגבש בתחילת השנה מתייצב בהדרגה ומתמודד עם קשיים חינוכיים ומספר ילדים גדול. חשוב לציין שבכל גיל יש אתגרים וקשיים שאנחנו יודעים שהם חלק מתהליך התפתחותי ומנסים לתת להם את ההתאמה והמענה הנכון.

גיא: יש לנו מערכת טובה, לומדת ומשתפרת, שנותנת מענה להרבה מאד ילדים, מאידך, ישנם קשיים שצריך להתמודד איתם ביומיום, וזו מציאות שאינה מובנת מאליה, ועלולה להגיע מהר מאוד למשבר וקריסה.

הכיצד?

המערכת מאד רזה ושברירית, ללא תמיכה של בית ספר, כשברקע קיים מתח מובנה בין מערכת חינוך מדריכים ומנהל, למול הורים אסרטיביים עם רצונות שונים וצרכים שונים כאשר אין לדעת הורה שבאמת מיצג את הכלל. בנוסף, קיים משבר זהות וערכים בחברה כולה, ובישוב משתנה כמו שלנו בפרט ובסיר הלחץ הזה עלולים לקרות דברים מהם אני חושש כמו אותם מצבים בהם תופחת תרבות של 'שיח מדרכות' על פני דיבור ישיר שמציף את הבעיות ומתמודד איתן. 'שיח מדרכות' מסוג זה, כמו גם אותה עצומה שהייתה בקיץ שעבר, עלול לפגוע ולהחליש באופן ישיר ומיידי מדריכים ומנהלים שמובילים את המערכת, ולהוביל לקריסתה.

מה בנוגע לאלימות?

יש אלימות, בעיקר בגילאים הצעירים. אנחנו נתקלים באלימות מילולית או אף בהתנכלות לילד כזה או אחר, שזה להבנתי חלק מובנה של מערכת דינמית, וכשילד מנסה לתפוס את מקומו בקבוצה, אחת הדרכים להגיע לכך היא שימש באלימות, דבר שהוא די טבעי

יש לנו מערכת חינוך - המשך

יחסים עם הממסד - ביני לבין דורון, אומר גיא, היו הסכמות אך גם לא מעט מחלוקות, אבל בסופו של יום דורון איפשר לי לנהל את העסק בדרך שחשבתי לנכון. הסיבה העיקרית בגללה החלטתי לסיים היא שקיים קונפליקט בין זה שאני חי בקהילה, לבין זה שאני מנהל תחום רגיש כמו החינוך החברתי. מכיוון שאני מתכנן לגור במקום שנים רבות, נכון היה מבחינתי לסיים, כאשר אני יכול ליהנות מהאנשים והקהילה, מבלי לתת דין וחשבון אישי.

גיא שבמקצועו הוא גם מורה לאזרחות, מכין בימים אלה תלמידים מבית שאן לקראת הבגרות (זה נותן לי הרבה מאד נקודות מחשבה גם על העבודה כאן...). עתה הוא בודק מספר אופציות עתידיות לגבי ההמשך גם בתחום החינוך, וגם בתחום העסקים.

אנחנו צריכים להפנים שיש לנו באשדות מערכת חינוך חברתי טובה ומורכבת, ושזו אחריות משותפת של כולם להצלחתה, ואם לא ננהג בצורה שקולה ואחראית, היא עלולה לרדת לטמיון.

לאמנון אביגדור, שאני מאד סומך עליו ומכיר ביכולות שלו, אני מאחל שיגלה מידה נדיבה של סבלנות, וסובלנות לצד יכולת לשמור דברים בפרופורציה ובעיקר להקשיב, כי הקשבה במקרים רבים היא חלק חשוב בפתרון.

ראיין: אבנרון

אני יכול להגיד שרוב ילדי 'שחף' משולבים אצלנו במערכת ואוהבים אותה וזה מבחינתי המבחן האמיתי של חברה וקהילה.

חברת הנעורים אומר גיא מראָה מאד ברורה של הקיבוץ המשתנה, ובהרבה מובנים היא זו שסופגת את השינוי בערכים ובזהות. אם פעם מקור הגיבוש של הנוער היתה הלינה המשותפת וההווי המיוחד שנוצר בחברה, הרי היום אין לינה משותפת ואין עבודה משותפת, ומנקודה זו, אנחנו צריכים לגרום להם לרצות להגיע לפעילות, וזה לא מובן מאליו, כי הם רוצים לעשות כסף. החברה מונה היום 32 ילד, אבל להערכתו בתוך שנתיים נעלה לשישים חניכים כשנקודת האל-חזור צפויה ב-2023, אז אנחנו מזהים תהליך התייצבות ולאחריו התייצבות במספר החניכים. החברה נשענת על הכריזמה של המדריך איתן, שעושה עבודה מצוינת, תוך שילוב בני נוער בתפקידי הדרכה. מחצית מבני החברה עובדים היום במערכת בחינוך וזה לא מובן מאליו. מדריכים כמו שחר לוי, יואב ותמר שוחט, ניצן איתן, אופיר אזרד, עידו הראל, מוריה ועידן ברון, מיקה שטרית, יאיר ויינטרוב, ונווה נחום. זה חלק מתהליך יצירת מחויבות ולקיחת אחריות, שאנחנו מאד מעודדים.

גיא צופה שהחינוך החברתי יגדל ויגיע לשיאו עם 350 ילד. מ-2018 נידרש לעשות שינויים משמעותיים ולחדד את האבחנה שבין ילדי אי-ג הצעירים לבין ד' וצפונה הבוגרים, תוך דגש על הקמת מרכז חינוכי קהילתי שנותן מענה חברתי לכל הילדים ומשלים את פעילויות החוגים ובית-ספר. גיא חוזר ומדגיש את הגישה הניהולית שמנחה אותו- הסגנון שלי הוא ליצור אמון ולסמוך על אנשים שעובדים איתי, לצד יצירת מחויבות ורמת ציפיות, קל וחומר במערכת גדולה כמו שלנו, שאינך יכול להקיפה בכל רגע נתון, ולכן חשוב לשתף, לערב ולקבל משובים. צריך לזכור שלהיבט התקציבי משמעות רבה מאד במערכת שלנו, ובתחום זה צריך להשתפר ביכולת התכנון והבקרה של עמידה במסגרת ואילוצי התקציב.

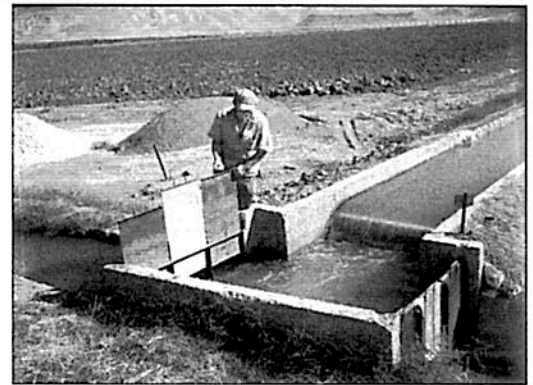
ארכיון אשדות יעקב איחוד האקוודוקט

יוני 1938 - עם האקוודוקט - "ונתתיך ... כעץ
שתול על פלגי מים"

באופן ספונטני, ובלי כל הכנות. ואף על פי כן בהרגשה עמוקה של חג צויינה התחלת בניין האקוודוקט, תחת כיפת השמים. קצב עבודה מוזרז, קורות בטון ברזל מוצקים ויפים, וחתך ראשון של התעלה הגדולה – תעלת הצפון. רצון כנה לקשור את ההווה של היום עם תקוות המחר, נוף השממה אשר בליבה ננעצו שדות מוריקים, קהל גדול של חברים העומדים צפופים על הגבול בין שדה הירק – מימינם ושדה החרב משמאלם – כל זה יחד הצטרף לתמונת נוף ולהרגשת חוויה – שלא רבות כמוהן בחיינו.

הועלו בדברי המעט של חברינו תוך התרגשות עמוקה – מספרים מעטים על היקף המפעל הן מבחינתו הכספית והן מבחינת יכולתו לספק מים; נזכרו וצויינו תחנות בדרך כמו כיבוש השממה והפיכתה לשדות עיבוד אינטנסיבי. החל מ'המניז' המהולל שמונע בכוחה של 'מטרונה' הסוסה שלום לעפרה' – בגשר ועד האקוודוקט הזה ההולך ונבנה, אשר יזרים בעורקיו מים רבים ויגישם לכל נקודה של שטחינו – כ-3000 דונם. וייס נזכר בדברי חבר אחר שאמר שהשטח המדובר בו יוצפו מים, אינו היחיד וכי גם בשטחים אחרים בארץ – יש להחזיר עטרה ליושנה – בעבודת ההשבחה והשקאה הנעשית בעקבות התישבותינו – הרי כאן גאולה ממש – ניתנה לארץ – גאולה מן המדבר – ומן השממה. ובדברי עוד חבר צויינו התפקידים המיוחדים והחובות המיוחדים הנובעים מן הזכות הגדולה שזכינו בה – הזכות לחיות על אפיקי מים – המחייבת את השתקעות אנשי השדה בענפיהם בלב ונפש. ולימוד התורה הזאת שהשקאה שמה. על הצורך לשמור על הסגולות הטבעיות של הקרקע ועל רמת פוריותה שתגדל ותלך עם המעבר להשקאה. ועל הסכנות והבעיות החדשות המופיעות עם

סוף בעמוד הבא

איזור האקוודוקט הוא אתר שמבקרים בו אנשים מכל הארץ. בית הקברות שם, דרך אבנר, עמדת השמירה הקלאסית, וכמובן, הנוף המרהיב הנפרש לרגלי העומדים בנקודה זו, ממנה אפשר לראות שלוש מדינות.

בצומת נותר לפליטה שריד של האקוודוקט. אמת המים המקורית נבנתה תוך שלושה חודשים ואורכה היה 800 מטרים. להלן שתי כתבות בנושא האקוודוקט. אחת מציינת את תחילת בניין אמת המים והשניה את סיומו. שתי הכתבות האלה מעניקות לנו מבט-על על גודל המעשה ועל הלך הרוח של האנשים שהקימוה.

שבת שלום,

שאול ינאי

ארכיון אשדות יעקב - האקוודוקט - סוף

בימים האחרונים הגענו לשיא של יציקה – במקום יציקה של 3-4 שעות, הגענו אתמול לרקורד וגמרנו את היציקה במשך שעה וחצי. יש לציין שהיה עניין רב לעובדים בעבודה זו. לא פעם היו נשארים בצהריים או בערב לעבודה נוספת. ידע כל אחד, שבלי זה לא יכול להיות. היתה תכנית עבודה שאותה מוכרחים היו להוציא לפועל יום יום, אחרת היה זה מעכב לחלק השני של העבודה, משום שהכל היה קשור אחד בשני.

עכשיו עם הסיום, והסיפוק הרב שישנו לכל אחד מאיתנו בהוצאתו לפועל של מפעל גדול כזה, נשכחות כל ההפרעות הרבות שהיו מכל הצדדים. לא פעם עמדנו באמצע יציקה בגלל חוסר חצץ, זיפזיף, מים או מלט, לא אחת נשארו בלי מי-שתיה בשל חוסר עגלה להביא אותם. כמו כן עניין הדליטציות שלעתיים היו מוכנות רק ברגע האחרון.

בעיה מיוחדת היתה תמיד גיוס אנשים ליציקה במקום חברי הנוער שהיו עובדים רק עד הצהריים, אבל יש לציין שאף יציקה לא נדחתה בגלל זה ותמיד נמצא המוצא.

הפעם, שלא כרגיל, גם לא התבזבזו לגמרי חומר. את המכונה היינו מעבירים כל מאה וחמישים מטר וגם באותם המקומות לא נשאר חומר מיותר.

דבר אחד שהוא לא בסדר, זהו עניין התיקונים בבטון שלא נעשה רק מתוך חוסר אנשים היודעים את העבודה הזאת. בשבוע הבא יגוייסו מספר חברים לעבודה.

חבל שאי אפשר עוד לסכם כמה שהאקוודוקט עולה, אבל, יש לחשוב, שבסיכום הוא יעלה פחות בהרבה משהערכנו.

עבודה גדולה וכבירה נעשתה הפעם במהירות ובסדר.

קדיש נמרי

ערך: שאול ינאי

מעבר זה. וכן הובעה התקוה הגדולה – שידעו האנשים בהווה ובעתיד הרחוק – להזהר מתקלה חברותית הנובעת משליטה על אוצרות המים – מהסכנה להפיכת המים למי מריבה.

בשתיית מים קרים (מתובלים במיץ לימון) על פת לחם, נסתיימה אחת המסיבות הטובות שזיכרה נחרת עמוק.

יעקב שורצמן

עם סיום האקוודוקט מתוך יומן מס' 539 19.8.1938

הרבה מאד דובר אודות האקוודוקט ואף אחד לא פילל שבמשך זמן כל-כך קצר הוא ייעמוד על רגליו. אפילו האופטימיסטים שלנו לא חשבו ודאי שבתקופה של 3 חודשים בערך הוא יהיה כבר גמור.

בהכנות החלו ב-11 במאי העבודה והיציקה ממש התחילה רק ב-7 ביוני. זאת אומרת במשך חודשיים ושבוע יצקו 38 יציקות, כל יציקה 21 מטר, בסה"כ – כ-800 מטר תעלה. את מהירות הוצאתה לפועל של העבודה יש לזקוף לזכותו של דוניה שעשה את העבודה הזאת לשבלונית שאינה דורשת מומחיות רבה וידיעת המקצוע, ובזה סוד הצלחת הרבה עבודות אצלנו, בהיותן בעיקר לפי שבלונה.

בשבועות האחרונים הגענו ליציקה יום-יום, על אף הקשיים שהיו בהספקת החומר לרגלי אי הבטחון בסביבת טבריה, ולמרות המספר המצומצם של אנשים בשבועות האחרונים.

יש לציין שרוב העבודה הוצאה לפועל ע"י נוער מכל הסוגים, אפילו עבודת החפירה, שהיא תמיד פרובלמטית אצלנו, גם היא הוצאה לפועל ע"י הנוער.

גם את העבודה הזאת הפכנו לקלה ע"י זה שהיינו מכניסים מים לבורות והאדמה מתרככת, שכל אחד יכול היה לחפור בלי קושי מיוחד.

ברכת מנכ"ל לוג לעובדי החברה

יוצרים ערך

אני גאה בכס, הצוות המסור והמקצועי של לוג, יחד נמשיך ונבנה את החברה כחברה מתקדמת ומובילה, חברה שהלקוחות שמחים לעבוד איתה וחברה שכל אחד ואחד מאיתנו יהיה שמח וגאה לעבוד בה.

אין ספק ששום דבר לא בא בקלות ומצריך אנרגיה רבה מאיתנו שגם אותה יש לחדש...

כאן אני מאחל לכם ולבני משפחתכם חג שמח ושתמצאו את הימים להתנתק, לנוח ולהנות מנופי הארץ המרהיבים.

חג פסח כשר ושמח!

אפרים

אָקײַבאָױ אַשדות יעקב איחוד
ומושביו

חברת לוג מוצרי פלסטיק
מאחלת

חג פסח מנח! והצחה בכל!

עובדים, עמיתים וחברים יקרים!

שוב עברה לה שנה ואנו לפני חג הפסח. החג שמזכיר לנו את היציאה ממצרים, היציאה מעבדות לחרות.

חשבתי על איך ניתן להשליך את המעבר מעבדות לחרות בימים אלה, בזמנים המודרניים, עם קידמה טכנולוגית ודינמיקה של גלובליזציה הולכת ומתרחבת בכל תחומי החיים. איך אנו יכולים לשמור על חירותינו ועצמאותנו כמדינה, בעסקים שלנו וכן בחיים הפרטיים שלנו?

התשובה בוודאי לא פשוטה אך דבר אחד הוא ברור כדי לשמור על עצמאות צריכים להיות חזקים וטובים. מכאן ההתמקדות שלנו כחברת לוג היא להיות טובים, חדשניים, מתקדמים טכנולוגית וכמובן רווחיים. אין זו משימה פשוטה בימים טרופים אלה ובעולם גדול כשההתמודדות שלנו היא מול הגדולים והטובים בעולם, וכאן בדיוק החדשנות והיכולת הטכנולוגית שלנו בישראל מהווה לנו עוגן ויתרון גדול שעלינו לשמור עליו מכל משמר.

ואיך עושים את זה? עובדים כצוות, מאפשרים דיונים נוקבים, מוכנים לאגר אחד את השני עם רעיונות חדשים ומאפשרים שבירת מיתוסים וכל זה, חשוב ביותר, ברוח טובה של חברים לקרב על עתידנו הכלכלי שלנו ושל ילדינו.

מכאן שלא תיבהלו ממתחים נקודתיים בחברה בין בעל מקצוע אחד לאחר, רק כשנאפשר את השיח שמוציא אותנו מאזורי הנוחות נצליח לעשות ולמצוא את קפיצת המדרגה הבאה שלנו ולקדם את החברה ויחד איתה את כולנו.

אני שמח מאוד מההצלחות שלנו בתחומים רבים ובכל החזיתות לדוגמא: פקקי CR, בקבוקי חסם ורב-שכבתיים, הזדמנויות באירופה עם חברת הבת לוג-פלסטיקון ואחרים.

חובב ינאי - המשמר החברתי

"המשמר החברתי" היא עמותה שקמה במהלך המחאה החברתית בישראל בסוף קיץ 2011. הכוונה הייתה לממש את התובנות החברתיות של המחאה הדוגלת באקטיביזם אזרחי ובלקיחת אחריות האדם על גורלו.

המטרות הראשוניות של "המשמר החברתי" היו קירוב הציבור אל הכנסת ודיווח ומעקב שוטף אחרי הנעשה בוועדות מתוך רצון לחזק את הכנסת ואת חבריה אל מול לחצי ההון והלחצים הפוליטיים, ולהזכיר לנציגי הציבור את מחויבותם לבוחרים, ואת דרישת העם לצדק חברתי.

המייסדים הם זוג פעילים מוכרים שקיבצו סביבם קבוצת אנשים בעקבות מחאת 2011. בראש האירגון עומדת נירית מוסקוביץ שהיא בעלת ניסיון בארגוני חברה.

בהיותו סטודנט לאיסלם ומזרח תיכון, התנדב **חובב ינאי** (31) לטובת פעילות האירגון ולאחר שסיום את התואר הוצע לו לעבוד בו באופן קבוע. מאז אוקטובר 2013 הוא משמש בתפקיד רכז הכנסת של המשמר החברתי ובמסגרת זו מרכז את פעילות המתנדבים, מיידע כל אחד לאיזה דיון עליו להכנס, ומעביר להם חומרי רקע. המתנדבים נכנסים לוועדות עם תגי מבקר כחולים וללא סימני הכר חיצוניים.

ברוב מכריע של המקרים יודעים חברי הועדה על קיומנו, אומר חובב, וכמעט כל סיעות הבית רואות חשיבות במה שנכתוב או נגיד, משום שלדברים אלה יש תהודה.

במקרה שנציג שלנו חש צורך לומר משהו בעת הדיונים, אנחנו מבקשים רשות דיבור, אבל ברוב הדיונים אנחנו נוקטים עמדה פסיבית, עמדה של משקיף, שתואמת את מדיניות הארגון, שהיא לקרב את הכנסת לציבור ולשתפו בהליך קבלת ההחלטות. אנו סבורים שדווקא אנשים שמחוץ לעשייה הפוליטית יכולים להאיר נקודות בהתנהלות של הכנסת שחורגות מדיווח עיתונאי קלאסי.

האגינדה של המשמר החברתי היא בעיקרה כלכלית חברתית ולא מדינית. אגינדה סוציאל דמוקרטית במהותה, שבוחנת את מעורבות הממשלה בנושאים כמו מיסוי הוגן, ומתאימה למצע של מפלגות מרכז-שמאל למרות שמקבלים תמיכה ואהבה גם מסיעות שבקואליציה.

באופן אישי, אני מעדיף שיכירו אותי כמה שפחות, משום שהאנונימיות מאפשרת לי להיות הרבה יותר ביקורתי עם יותר מרחב תימרון. קח למשל את נושא המשמעת הסיעתית- בדקנו עד כמה הכנסת עצמאית בהחלטותיה, והופתענו לגלות עד כמה היא אינה כזו. גילויים אלה עוזרים לנו למסמך את התחושות שלנו בצורה של מספרים ועובדות, במקום להגיד מה אנחנו חשים.

מה הביא אותי למקום הזה? זו היתה התפתחות טבעית שלי ממעמד של פעיל באירגון, שהחל לפעול בתקופת המחאה החברתית ומינף מאז את פעילותו לתחומים נוספים. התפקיד שלי כרכז המשמר החברתי בכנסת, נותן לי במה להתראיין בטלוויזיה וברדיו, ואני עושה זאת בעיקר עבור הארגון ולא למען הרצון שלי להיות בקידמת הבמה.

פרנסה? אני מקבל שכר מהאירגון שאינו גבוה במיוחד אבל מאפשר לי לפרנס בכבוד

סוף בעמוד הבא

פינת הבריאות והכושר

המשמר האזרחי – סוף

אנו, מייגן ויוותם בארי, יוצאים בפניה חדשה כאן בעלון בה נפרסם מידע שימושי, טיפים ועוד, הקשורים בנושאים אלו. מייגן ואני מזמינים אתכם לכתוב או לפנות אלינו עם פידבקים ורעיונות למדור הבא.

והפעם - למה בכלל לעסוק בכושר גופני??
ובכן, לאנשים שונים יכולה להיות מוטיבציה שונה: ירידה במשקל, הצרת היקפים, פריקת מתח, הרגשת חיוניות, חיזוק ו/או הגמשת השרירים... כל הסיבות רלוונטיות וטובות. ישנם מספר נקודות שמשותפות לכול מי שעוסק בפעילות גופנית סדירה:

1. שיפור מצב הרוח
2. שיפור באיכות השנה
3. ירידה או שמירה על המשקל ושיפור הדימוי העצמי
4. עיסוק בפעילות גופנית קשורה בשיפור ביכולות מנטליות, הן אצל מבוגרים והן אצל ילדים ויכולה לעזור מאוד במקרה של הפרעת קשב וריכוז.

בעבודתי כמנהל ומדריך במועדון הכושר 'ספינדן' אני מלווה עשרות אנשים בתהליך של כניסה לכושר וירידה במשקל. בשבילי הדבר העיקרי שמשתנה אצל האנשים, אפילו לפני שירדו גרם אחד, הוא האנרגיה וה"משקפיים" דרכם רואים את העולם. אנשים העוסקים בפעילות גופנית סדירה הם אנשים בטוחים יותר, מרוכזים יותר, בעלי דימוי עצמי טוב יותר ולרוב - מאושרים יותר.

לסיכום, מייגן ואני ממליצים לכולם: שחו, רוצו, ריכבו, ריקדו, קיפצו... העיקר להיות בתנועה!!!

שמרו על הבריאות, להתראות בעלון הבא.

חג שמח!

מייגן ויוותם בארי

את משפחתי (בת הזוג רקפת והילד) שמתגוררת בקיבוץ המעפיל, וגם לעסוק במה שאני מאמין בו.

אני שואף להיות חבר כנסת, אבל זה תהליך שאני לא מצפה שיקרה בשנים הקרובות. יותר מעשי עבורי להיות עוזר פרלמנטרי שהיא תחנה הרבה יותר קרובה, אבל גם לכאן איני ממחר, כל עוד לא מיציתי את עצמי במשמר. אני מעדיף לעשות משהו שהוא משמעותי ושלא משוייך למפלגה זו או אחרת, ויש הרבה לאן להתפתח.

הקשר עם אשדות מצטמצם למשפחה, חברים ובני כיתה (עומר, גלעד, נואית...). במפגשים אלה לא מדברים הרבה על העיסוק שלי, אלא לעיתים מחווים דעה על דברים שאמרתי בכלי תקשורת כזה או אחר. אשדות כרגע לא אופציה עבורי לאור העיסוק שלי, אבל הקשר קיים.

אני סבור שמה שהביא אותי למקום הזה הוא בעיקר רצף של נסיבות ונראה לי שחשוב ליטול חלק בין אם בפעילות התנדבותית או צוותי עבודה, כדי לשנות את פרצופה של המדינה.

המחאה החברתית כנראה לא תחזור בטווח הנראה לעין, אבל צריך להגיד ביושר ש-מחאת 2011 לא נגמרה אלא שינתה צורה, ואם ארגונים דוגמת המשמר החברתי התפתחו מאז ועובדים היום באופן ממוסד, אז אפשר לומר שהמחאה מניבה פירות, גם אם בצורה אחרת.

שמע: אבנרון

בגרעין 'צבר'

בכלל. תודה נוספת גם לכל צוות המזכירות שתומך ומושך בחוטים.

חג שמח,

גיל אלטר – רכז גרעין 'צבר'

מלא טוב

לפני ואחרינו אמן

להולדת הנכדה

למלאי איתח

להולדת הנ'נה

בת לצידן ומיכאל

איחולי החלה

וקריאת טובה

למחמט פולק

מזה כחצי שנה כל הגרעין משרת באופן סדיר בצה"ל. לאחר תקופה זו אפשר לומר בוודאות שהגרעין מפוזר בכמה מהיחידות בצבא ועושה את תפקידו נאמנה. יחד עם הגאווה כמובן שלא הכל הולך בקלות: קשיי שפה, הסתגלות לתרבות אחרת ומרחק מהבית שעושים את שלהם, ויש גם רגעי משבר. יחד עם זאת, הכ"ח של הגרעין מחזיק את היחד ונותן לכל אחד ואחת משענת רכה כשחוזרים הביתה. כמובן, לא נשכח את מסירותן הבלתי נלאית של המשפחות המארחות שמרגשות אותי מדי שבוע, אם זה הקפצה לטבריה, נסיעה לטקס סיום וכלה באירוח בני המשפחה הביולוגית ש"קופצים" לבקר.

בחג פורים ציינו גם שבת גרעין ראשונה. שבת גרעין היא אירוע שחל שלוש פעמים בשנה בו כל בני ובנות הגרעין יוצאים ביחד לשבת בקיבוץ לאחר שבועות רבים של נתק יחסי. לשבת גרעין שהייתה, הגיע כל הגרעין לקיבוץ ביום חמישי והתכנסנו לארוחת ערב משותפת. בשישי בבוקר יצאנו למנחמיה לטיול בהדרכת דורון פרידמן, חבר הקהילה, על רכבים חשמליים לאורך הירדן. לאחר מנוחת צהריים נפגשנו למעגל שבת המסורתי המתקיים מדי שבוע, וכל אחד ואחת סיפרו על חוויותיהם מהשירות. בערב חגגנו עם כל הקהילה את מסיבת פורים. למחרת אחרי שינה מרובה נפגשנו שוב לקפה אחר הצהריים עם עוד קצת דיבורים וקינחנו במסעדת צל תמר. שבת הגרעין הייתה חוויה נפלאה לי ולכל הגרעין ונתנה אנרגיות טובות להמשך הדרך. בהזדמנות זו תודה לכל מי שתרם להצלחת השבת, גם המוזכרים לעיל, המשפחות המארחות, בנות המכבסה וכמובן תודה מיוחדת להדס קיים, אשר על המזון, החיבוקים והדמעות.

אם בתודות עסקינן, מבקש להודות גם לכל האנשים שמתפעלים את הגרעין מאחורי הקלעים. מיכה סוסן על התיקונים, חיים טויטו על השרברבות, משה עדוי על הנגרות, בנות המכבסה ומתנדבי ומתנדבות כביסת חיילים, דובי שושני על הגינון, בנצי בן נאים על תשתיות המים ויוסי בן פורת על תשתיות

מניעת הטרדה מינית

מי שמתעניין, ניתן לקרוא חומרים רבים בנושא בספרו "הטרדה מינית" הנמצא באתר של אופיר <http://www.ofirtzuman.com>

חג שמח,

שרון – מש"א לוג

מלכות של חרות

בארץ החדשה נניח לכל אדם למצוא את אושרו לפי דרכו. שם לא יהיו כופים את האדם לשום דבר, חוץ מדברים הכרחיים לקיום המדינה והסדר הטוב. מצוות חובה אלה לא תהיינה תלויות בשרירות לבו של יחיד פלוני או קיבוץ אלמוני, כי חוקי עולם יהיו אשר אין לשנותו.

כל אדם חופשי באמונתו ובכפירתו, כשם שהוא חופשי בלאומיותו. ואם יאבה המקרה, כי יגורו בתוכנו גם בני אמונות אחרות או לאומים אחרים, ימצאו מחסה ומגן בכבוד ככל אזרחי המדינה.

מסים מיוחדים תקבל המדינה לא למענה כי אם לשם השוואה ללא כפיה לבין העניות והעושר.

ב.ז. הרצל (מתוך 'מדינת היהודים')

ביום חמישי, 07/04, השתתפו כלל עובדי לוג וכל עובדי הקיבוץ בהרצאה של עו"ד אופיר צומן ה - בנושא מניעת הטרדה מינית.

הנושא בעל חשיבות מרבית ונמשיך להדגיש את הדברים.

להלן עיקרי הדברים שעלו בהרצאה:

- מה שלא רואים ולא שומעים.. לא אומר שלא קיים.
- מעל ל 90% מההטרדות לא מגיעות להגשת תלונה.. ורק 2% מהתלונות הן תלונות סרק.
- חל איסור על קשר מיני בזמן יחסי מרות (וזה לא משנה אם המנהל/ת יוזמת/ם, או היוזמה משותפת או הכפוף /כפיפה יוזמים). עם הרבה כח באה גם הרבה אחריות.

5 הסעיפים בחוק למניעת הטרדה מינית:

1. סחיטה באיומים המתבססת על "אם"... "אז".
2. מעשה מגונה
3. הצעות חוזרות בעלות אופי מיני
4. התייחסויות חוזרות המתמקדות במיניות
5. התייחסות מינית מבזה או משפילה המופנית לאדם בקשר למינו, מיניותו או נטייתו המינית.

נוהל מניעת הטרדה מינית בלוג נמצא על גבי לוחות המודעות.

יש להקפיד הקפדה יתרה גם על שפה ודיבור נטול רמיזות או הערות בעלי אופי מיני, לא כלפי נשים ולא כלפי גברים וכן יש להימנע מכל מייל בעל אופי מיני לחבריכם לעבודה גם אם זה "בסדר" מבחינתם.

אם נתקלתם במקרה של הטרדה מינית בעבודה או אם חווית הטרדה מינית בעבודה,

אנא פנה/נו לאחראי על הנושא וייסעו לכם לטפל במקרה ברגישות ובדיסקרטיות הנדרשת.

צפורה ויסבליט ז"ל

בת מנוחה וישעיהו וינשטיין ז"ל

15/05/1920 - נולדה בפולין : כ"ה אייר ה'תר"פ
22/05/1948 - עלתה לארץ : י"ג אייר ה'תש"ח
09/04/2016 - נפטרה מוצ"ש : א' ניסן ה'תשע"ו

באביב 1920 נולדה ציפורה, בת שלישית לרב ישעיהו וינשטיין בעיירה הולוביץ' שבמזרח פולין ושמה פייגע= פייגעלע, ובעברית צפורה. כאשר מלאו לה 14 שנים בלבד נפטר אביה שהיה רב מחסידי חב"ד של הרבי מלובבין וגם שוחט, אך לפני שנפטר קרא אליו את בת זקונו ואמר לה: "פייגעלע, אינני רוצה שאדם זר שאינו מן ה'עם, יאמר עלי את הקדיש. את בתי הקטנה תעשי זאת ואני אלמדך". עוד דאג אביה הרב, שהעיירה לא תשאר חלילה בלי רב ושוחט ומיהר למצוא צעיר שיחליף אותו וגם ישא את בתו השניה סימה לאישה. כך זכה להשיא את בתו השניה וגם בת זקונים שתאמר עליו קדיש. ציפורה מספר איך היתה קמה בטרם שחר כדי ללכת לבית הכנסת ולומר קדיש על אביה ז"ל. כעבור כמה חודשים החליט הרב החדש, שהיה עכשיו גיסה, שחבל על הילדונת ואמר לה: עם אביך חשב שאני מספיק טוב כדי להיות חתנו ולהיות הרב של העיירה במקומו, אני בטוח שלא היה מתנגד שאומר עליו קדיש".

עד מהרה נפוץ המנהג שאם לבת הרב מותר לומר קדיש אז גם בנות אחרות יכולות!!! וכך יכלה צפורה להקדיש את כל כוחותיה לפרנסת המשפחה, לעצמה ולאמה. צפורה למדה לצלם ועבדה כצלמת, עבודה די טובה, כיון שהאזור כבר היה במלחמה כאשר השטח נכבש ע"י רוסיה ואנשים רבים הזדקקו לתעודות, אישורים ותצלומים. שאלתי אותה האם לא היו לה ספקות או שאלות כי הרי כתוב: "לא תעשו לכם פסל ומסכה!" וצפורה השיבה שהרב-הגיס אמנם התנגד אך נוכח שלא יוכל לפרנס את המשפחה לא מרבנות ולא משחיטה, והחליט שזה יהיה בסדר לצלם, בעיקר את הגויים שמאוד התלהבו מעניין הצילומים..

לאחר זמן – מה החליט היטלר להמשיך ולכבוש את השטח שעליו הוסכם בהסכמי ריבנטרופ-מולוטוב. הנאצים אספו את כל תושבי העיירה ותושבי עוד עיירות בסביבה העבירו את כולם לגטו גלובוקי, שם עבדה צפורה בכל העבודות הקשות שהטילו עליהם הגרמנים.

הגיס שהיה מקורב ליוזף גראט יידע אותם בכל מה שקורה. מדי לילה היו באים עם רשימה של אנשים והם כבר הבינו שלוקחים להשמדה, כי לפני-כן כבר חפרו בורות באזור. ולכן צפורה, שעדיין לא היתה מטופלת בבעל וילדים כמו סימה אחותה,

החליטה שהיא רוצה לחיות. כאשר ראתה ערב אחד אנשים מצטופפים ע"י החומה של הגטו, ופורצים אותה, היא רצה והצטרפה אל הבורחים. כדור רובה פגע ברגלה אך היא המשיכה במרוצתה, עד שהגיעה ליער, בו נאספו כמה מהבורחים ובהם פרטיזנים יהודים. בין הבורחים היה צעיר יהודי ושמו אַרְיָה תָּדָש שרצה מאוד לעזור לצפורה הצעירה הנאה עם הצמה ג'ינג'ית הארוכה, ואחרי שקבלו קצת הסברים מהפרטיזנים החליט אריה להסתתר אצל אחד ממכריו הגויים. כמעט שנתיים הצליחו להתחבא, עד אשר הגוי הטוב הודיע להם שמסוכן להיות אצלו, כי השכנים מרחרחים יותר מדי. לאחר תלאות רבות התחתנו צפורה ואריה חדש ונשארו לזמן-מה ברוסיה. צפורה הרגישה שהיא רוצה להגיע לארץ-ישראל, כדי להיות עם מרים (רימלנד ז"ל) אחותה הגדולה. הם הצליחו להגיע לשטח הכיבוש האמריקאי שם נאספו המוני היהודים שלא יכלו לחזור לבתיהם ההרוסים. וכאשר עמדה השאלה לאן אתם רוצים לנסוע, אמרה צפורה: "רק לא"י ולא שום מקום עם גויים כי אני רוצה לפגוש את האחות היחידה שנותרה לי".

כך הגיעה צפורה עם אריה בעלה ומנוחה בתם הפעוטה, ממש בתחילת מלחמת השחרור שלנו, וכאשר הגיעה לאשדות יעקב, וכשאמרו לה שמרים הרפתנית עברה עם הפרות לקבוץ יגור בעת שפינו את כל האוכלוסיה הבלתי לוחמת, היא חזרה לתל-אביב, שם נולדה יהודית הבת השניה, אלא שכאן האידיליה המשפחתית החלה להיסדק והשניים החליטו להיפרד. מרים עם שתי בנותיה הגיעה לאשדות שהיתה כבר מפולגת וכאן מצאה את זלמן ווייסבליט, נישאה לו וילדה את הקְדִישִׁיל את הבן צביקה.

צפורה עבדה בתחילה בלול ואחר כך נכנסה לעבוד במתפרת הטריקו. בתיקה אשר בארכיון נמצאים קטעים בהם מילים חמות לצפורה התופרת חולצות טריקו לילדים ולמבוגרים. כעבור זמן מנוחה מתחתנת, יהודית עוברת תאונת דרכים קשה, וגם צביקה, בן הזקונים נישא. הם משמחים את צפורה וזלמן בנכדים ונכדות שבאים לבקר, וצפורה נהנית משבט הולך וגדל. כאשר מצבה הופך קשה וזלמן כבר אינו בין החיים, עוברת צפורה להתגורר בדירה ע"י הבית הסיעודי ויש לה מטפלת אישית צמודה. במשך השנים התראיינה צפורה וסיפרה את קורותיה גם לארכיון הקבוץ אשר השתמש בסיפורה בערבי יום הזכרון לשואה ולגבורה. אח"כ הגיעו גם נציגיו של הקולנוען סטיבן שפילברג (יוצר הסרט "רשימות שינדלר") שהתפזרו בכל קצות תבל כדי לראיין ולהנציח את כל השורדים מהשואה עבור "ארכיון שפילברג"

"פִּיגְעֵלֶע מֵיִנֶע טאַיִרע שְׁוועסְטער, מאוד אהבתי לדבר איתך ביידיש. וראיתי כמה קשה היה לך בשנים האחרונות ואמרת לי: "אוי, הן כבר ממש מיותרות השנים הללו, בשביל מה צריך"? צפורה ואני התגלגלנו שתינו כל אחת בדרכה לאשדות יעקב אחוד. יחד עם צפורה עבדנו לא פעם במטבח בבישול הגְעִפִּילְטֶע-פִּיש לפני כל פסח וראש השנה. פעמים רבות היתה צפורה מתנדבת לעזור במצבים הקשים שהיו לא פעם במטבח.

אז הנה פייגעלע, הגיע היום שבו אנחנו נפרדים ממך, ויודעים שאת הולכת לך לעולם שכולו טוב, שְׁבַעַת ימים ושנים. ימים של קושי נוראי וגם ימים של שמחה עם לידת כל נכד ונין חדש. עוד מעט תפגשי את נשמות הורידך, אחיותיך ויתר אֶהוּבֵי נפשך. ואתם, כל בנות ובני השבט גם האחיינים והאחייניות של צפורה: היו גאים באמא שלכם, שהצליחה לשרוד וגם לבנות משפחה חדשה.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים ובזכרון כל אוהבייך

באהבה בשמי ובשם קבוץ אשדות יעקב אחוד
עמליה דיין בת-ארי

אמא – ציפורה ז"ל

אמירת הקדיש היתה חשובה לך באופן מיוחד אמא. מאות פעמים הזכרת לי שמאחר ולא היו לך אחים אלא רק אחיות, את זו שאמרת קדיש על אביך שנפטר כשהיית בת 14. מאות פעמים הזכרת לי שרק אביך זכה לקבר משלו ושאר לא אחד ממשפחתך, חוץ מאביך, לא אמרו קדיש.

תמיד כאן, מול משבצת האדמה הריקה הזו, היית יושבת על ספסל עץ ישן שהייתי גורר לך וחוזרת ומזכירה לי: צביקה, תבטיח לי, אתה תקרא אחרי קדיש.

מאות פעמים ביקרנו כאן אמא. בגשם, בשמש.

תחילה היית עומדת מול הקברים, וברבות השנים ביקשת שאביא לך ספסל לשבת, ותמיד יצא שאמרת את אותם המשפטים מול שני הקברים:

"מרים, למה עזבת אותי, למה הלכת ממני כל כך מהר?"
והמשפט שמיד הגיע אחריו: "נו, מתי תורי, מרים מחכה לי, מרים קוראת לי".

לא זוכר שראיתי אותך בוכה כאן אמא. בעצם, לא זוכר שראיתי אותך בוכה בכלל. קיטרת המון על הכאבים מהם סבלת, על הילדים שהתרחקו, על הבדידות, על פגעי הזיקנה שפגעו בך, אבל מעולם לא בכית.

מעל 75 שנים עברו אמא, מאז אותם ימים נוראים בצעירותך, ונדמה היה לעיתים שאת נותרת שם, מאחורי גדרות הגטו, במעבה היערות.

מעל 75 שנים עברו בלי שאף לו ליום אחד שכחת את היטלר, שנוא נפשך, זה שעליו סיפרת לי שלקח לך את כולם, זה שלא הפלה בין יהודי אחד למשנהו, בין חרדים מזוקנים לבין חילונים, בין נשים לגברים, בין ילדים רכים לזקנים.

איך שרדת את זוועות הגטו אמא? איך שרדת את תלאות היערות? איך שמרת על שלמות הגוף והנפש? איך שמרת על צלם אדם?

המשך בעמוד הבא

אמא, בביקורי האחרון ביום שני, כשדיברנו על פסח, הזכרתי לך את מועד יום ההולדת ה-96 שלך שחל עוד חודש וחצי, במאי. אתמול בשעה 11 בלילה כשהתעוררתי, ראיתי על הצג את מספר הטלפון של זוהר זאבי מאשדות יעקב. לא חיכיתי לטלפון, לא חיכיתי לבשורה. אני מנוחה ויהודית חיים את הטלפון הזה ואת הידיעה הזו מזה שנים.

אחרי כמעט 60 שנים של ביחד, אחרי 39 שנים של טלפונים יומיומיים, ואחרי עשרות שנים של דאגה הדדית, אנחנו נפרדים לזמן מה.

הבוקר, לקחתי שעה של שקט, לשבת ולכתוב כמה מילות פרידה.

הרבה דיברנו על המוות אמא. מצד אחד אמרת לי שנמאס לך לחיות ובכל פעם שנפגשנו היית אומרת לי: "אלוהים פשוט שכח אותי", ומצד שני כל כך רצית לחיות, חיפשת אצל כל רופא ובכל פינה אפשרית תרופות לכאבייך, ובגיל 89 אפילו עשית שני ניתוחי קטרקט כדי שתוכלי ליהנות מקריאת עיתון או מצפייה בטלוויזיה.

היית הולכת לאורנה או לרופאה של בית אחדות כדי שהן תודענה לך, ציפורה, יחסית לגילך, את בסדר גמור. היית מראה לי את תוצאות בדיקות הסוכר ולחץ הדם ומתגאה שהן תקינות, ותמיד סיפרת לי, שכולם אומרים לך: "ציפורה, את נראית נהדר, את ממש לא נראית מבוגרת".

מהיום שזלמן נפטר, אהבת לבוא לכאן, לבית העלמין המטופח של אשדות, עם הנוף היפה לעבר הירדן המזרחי.

לרוב היינו לבד בבית העלמין. היה שקט כאן. תמיד שקט כאן. דממה שהופרה קלות בהמיית התורים.

היינו מגיעים שנינו, ומול משבצת האדמה הריקה שבין מרים לזלמן, היית אומרת לי בפשטות: "צביקה, כאן זה המקום שלי. אל תשכח".

אמא ציפורה ז"ל - המשך

סליחה אמא שהדחקתי את מאות הפעמים שרצית שאשמע את סיפוריך על משפחתך, על אחותך סימה ועל ילדיה היפים שנורו במכונות הירייה שהקיפו את הגטו באותו בוקר אחרון לקיומו, על הבוקר בו פרצו צעירים יהודים את גדר הגטו ואיתם ברכת בריצה ליער, על הכדור שפגע ברגלך והותיר את הצלקת ההיא, על הבוקר בו לקחת את חיידך בידך, הבוקר בו נפרדת לעד ממשפחתך.

סליחה אמא, שלא ממש הבנתי את המשמעות של משפחתך שהושמדה, של החשש וחוסר הביטחון מהמחר, של הפחד הבלתי מוסבר שלך מ-מדים ומממסד.

סליחה אמא, שלא הבנתי, שאנחנו, ילדייך ונכדייך, היינו עבודת הפירצה בגדר חיידך, שדרכה הצלחת להיאחז בחיים שאחרי, ולהתרומם מעל גבעות הגופות והאפר להן היית עדה ועליהן סיפרת לנו.

ניסיתי לדמיין את עצמי הקשוח בתקופה ההיא שלך במעמקי יערות פולין המושלגים וסחופי הרוחות, כשסיפרת לי על תקופה בה זוג נעלי עור בשלג היו ההבדל בין חיים למוות, וחיי אדם היו שווים פחות מזוג נעלים אחד...

רק בבגרותי היום זה מחלחל לי לתודעה, רק כעת אני מבין טיפה יותר את סיפוריך אמא, סיפורים על תקופה שבה הספינות היו מעץ, אך האנשים מפלדה.

את כל בני משפחתך השארת בפולין, מלבד מרים, שעלתה והגיעה לארץ לפנייך, לפני פרוץ המלחמה. היית דתייה שם בהולוביץ, כפר הולדתך, וגם את אלוהים השארת שם, בפולין. סיפרת לי אמא, שמעולם לא סלחת לו, לאלוהים, כשראית כיצד הגרמנים פגעו ראשונים בבעלי הזקנים המגבועות והחליפות, וכיצד גררו החיילים הגרמנים את גיסך החרדי בזקנו על מרצפות הרחוב המזוהמות, מושפל ועלוב.

המשך בעמוד הבא

אך את שרדת את הגיהנום אמא, אספת את שברי חיידך והקמת משפחה בישראל כדי לספר לכולם על הזוועות, ולאורך עשרות השנים שאחרי אמא, מבלי שיכולת לשלוט בכך, הזיכרונות שבו ועלו מתוכך, גל אחרי גל.

50 שנים ויותר שמעתי פעם ועוד פעם את סיפוריך אמא. סיפורים מיציאת מצריים הפרטית שלך, רק שאף פעם לא השתחררת באמת מגטו גלובוקי, אף פעם לא יצאת באמת מהיער של הפרטיזנים, לא יצאת באמת מהבור בבית של הגוי בכפר דונילוביץ בו התחבאת שנתיים, לא יצאת באמת מעבדות לחירות.

לא ממש הצלחת להתנתק ולו ליום אחד מהפחד, מהאימה, מההוצאות להורג, מבורות המוות, מקברי האחים, מתאי הגזים, מהמשרפות.

בשנת 1996, במסגרת מסענו המשותף לבלארוס, וכחלק מסגירת המעגל האישי שלך, אמרנו קדיש שנינו לבד ביער על קבר האחים שמחוץ לעיר גלובוקי, במקום בו הופשטו מבגדיהם ומכבודם האישי והומתו ביריות; אמך, מנוחה מניה, אחותך סימה, גיסך, ושלושת ילדיהם הרכים.

שנים ארוכות החזקת ליד מיטתך תמונות קטנות וישנות בשחור-לבן של סימה ושל ילדיה, ורק בשנת 2010 ביקשת ממני שאגדיל ואמסגר עבורך את התמונה של שני הילדים הרכים במיטה, התמונה שכה אהבת להביט בה, שתעמוד לצד מיטתך, שתמלא את שעות בדידותך.

סליחה אמא, שבגרתי לצידך אך לא ממש הבנתי מה עבר עלייך. סליחה אמא, שברוב טיפשותי וצרות מוחי כעסתי עליך כשדיברת אלי בהסח הדעת באידיש או ברוסית.

סליחה אמא, שבצעירותי לא יכולתי לשאת את סיפורי הכאב האובדן והסבל שלך.

אמא ציפורה ז"ל - המשך

מאות פעמים אמרת לי: "מה היה לי רע אם היה יושב לי פה על ידי איזה קטנציק?" מאות פעמים קיטרת לי על כך שכה התרחקו ממך. כמה רצית את נכדיך לצדך, על ברכיך, לחבק אותם, לסייע בגידולם. אך המציאות רצתה אחרת, הנכדים לצערך ביקרו אותך במשורה, ובימות השבוע נותרת לבדך, ממתינה לשיחת הטלפון הבאה.

בשנת 1996 במטוס בחזרה מטיול השורשים שעשינו יחד בבלארוס וברוסיה, אמרת לי שאת מובילה 3:9 מול היטלר. שלושת ילדיך וששת נכדיך מול שלושת ילדיה של סימה אחותך שגורו ונשארו שם ללא כל ציון או קבר. היום אני רוצה לתקן אמא: ביחד עם הנינים את כבר מובילה על היטלר 3:20, והמאזן עוד ישתפר, יהיו עוד ועוד.

מעולם לא רצית עזרה בבית אמא. ממש נלחמת בי ובמנוחה כשביקשנו שתיקחי עזרה. בכוח הכנסנו לך עזרה. לא הסתדרת עם העובדות הזרות שסידרנו לך. רצית את העצמאות, את הפרטיות. כעסת, צעקת, בעטת, נלחמת, ניסית להוכיח לכולם כמה את חזקה בגופך וקשוחה בנפשך. ניסית להוכיח לנו שגם אחרי גיל 90 את מתפקדת בבית, יודעת מה מכיל המקרר ודורשת בתוקף את הקבלות של הכל-בו. התמדת לעבוד בסב אומן עם ברכה זולטי עד הסגירה והמשכת לנסוע בשבילי הקיבוץ על אופני שלושת הגלגלים, שבהמשך הוחלפו בכיסא הגלגלים.

שלכת הגוף היא השלכת הקשה ביותר. בשנים האחרונות אמא ביקרתי אותך בקיבוץ כמה שיותר, כמה שיכולתי. הבטתי בך יושבת מולי על הספה, צפיתי חסר אונים בשלכת, בשקיעה, בדעיכה. בגופך ששח עם השנים, ברגליך החזקות שכשלו, בפניך שמעולם לא טעמו טעם איפור ונחרשו קמטי כאב עמוקים, בבריאותך שנחלשה והתרופפה.

סוף בעמוד הבא

כל שנה אמא, בין אפריל למאי, כשהיה מתקרב יום השואה, הייתי נדרך. תמיד אמרת לי, 'קשה לי ביום הזה', אם כי חוויית הביחד בחדר האוכל של אשדות הקלה מאד על הזיכרונות שלך. תמיד כשהייתי מתקשר אחרי תום הטקס, היית שמחה על החשיפה לה זכית, על ההתעניינות הפתאומית בך, "הציבור רוצה לשמוע אותי, הציבור רוצה לדעת", כך היית אומרת לי.

אמא, כה מעטים האנשים סביבך שהכירו אותך באמת. כה מעטים האנשים שהכירו את היד החמה המלטפת את הפנים המזיעות, שהכירו את אנחת הרווחה שבקעה מחוץ עם המילים הקבועות: "אוי, צביקילה שלי, כמה טוב שבאת, כל כך קשה לי לחיות לבד"... שהכירו את החיוך הרחב והאינסופי של קבלת הפנים, שהכירו את נדיבות ליבך כלפי כל אדם, ואת זה שהמילה "לא" לא הייתה קיימת בלקסיקון שלך.

פציעתה של יהודית היתה טראומטית עבורך. השיקום שארך שנים ארוכות הכאיב וציער אותך עד מאד. ראיתי כמה ציער אותך וטרד את מחשבותיך חוסר התקשורת ביניכן, חוסר האונים שלך לעזור לה, לפתור לה בעיות. אהבת וכאבת שווה בשווה. עשרות פעמים אמרת לי ושאלת: היום אני עוד חיה, אבל מי ידאג ליהודית אחרי?

אמא, מכל הדברים כולם בעולמך, כאבתי את בדידותך. חיית מעל 60 שנה בין חברי הקיבוץ אמא. סיפרת לי פעם, שהחלק הכי קשה והכי מסובך בחיים שלך היה הבדידות. זה שבסביבה הקרובה לא היתה לך חברת נפש, לא היה לך עם מי לחלוק שיחת נשים, לשתף בלבטים. היו לך כמה ידידות שהתחלפו עם השנים, אך מאז פטירתה של אחותך מרים שהיתה עבורך אחות, חברה וחיבור יחידי לזיכרון העבר, לא היתה לך מערכת חברתית ממשית. חיית כל יום בצפייה לביקור הבא של הילדים הנכדים והנינים, והדבר שרצית יותר מכל היה את משפחתך הקרובה לצידך.

אמא ציפורה ז"ל - המשך

תודה לך ססיליה השקטה והחכמה, שהיית במקום ובזמן הנכון, שראית הכל, שהבנת הכל, ושהכלת הכל. ברוכה תהיי לעד באשר תהיי.

תודה לך אורנה על היד המושטת לעזרה בכל נושא ועל החיוך המיטיב והצנוע.

אמא, מזה 18 שנה ויותר שזלמן שומר עליך שם מלמעלה, לבדו, ואני יודע, שזה לא היה לו קל. היום את מצטרפת אליו אמא, לעזור לו, להקל עליו, להפיג את בדידות שניכם.

מלאו ימיך אמא. במקום הזה, שבו נפגשות הנשמה האדם והאדמה, תוקם לך מצבה, מצבה לחיים מלאים שהיו.

היום אני מקיים אמא את שהבטחתי לך לפני עשרות שנים.

היום אני אומר לכבודך קדיש בכוונת לב מלאה.

נוחי על משכבך בשלום.

בנך, צבי.

זהו. זה נגמר אמא. אלוהים נזכר בך. נגמרו הייסורים, נגמר הסבל. נגמרה ההשפלה של בגידת הגוף, של החיתולים, של השמיעה, של הזיכרון, בגידה שכל כך הרבה פעמים דיברת בגנותה.

לראשונה וגם לאחרונה, אני חושב איך מתמודדים עם האין אמא. מנסה לעכל מציאות חדשה, מציאות של חיים שהיו, חיים שהופכים לזיכרון. מנסה וחושב למי אתקשר כל יום אחה"צ בשעה 5.00.

אמא, מודה אני לאלוהי שנפלה לי הזכות הגדולה להיות בנך.

"בן אחד יש לי, ושתי בנות". כך חזרת וסיפרת לכל מי שהסכים לשמוע אותך, והיום אני גאה באהבתך הנדירה לנו, לילדיך, בדאגתך לנו עד יומך האחרון.

שלושתנו אמא, כאן למטה, נמשיך ונשמור אחד על השני ונדאג לחלש, כפי שהיית מצפה מאיתנו, כפי שביקשת.

סליחה אמא על הבדידות שהיתה מנת חלקך ושלא הצלחתי להפיגה.

סליחה אמא שלא ביקרתי מספיק, וכמה שרציתי וכמה שניסיתי, זה לא הספיק.

תודה אמא על החיוך הרחב, על העיניים הצוחקות, על הלב שרק נתן.

תודה אמא על מה שהיית לילדיך, על כל הסבלנות שגילית כלפי באופן אישי, ותודה על כל מה שנתת לי בעולם הזה.

תודה אמא שהשארת חותם חם על לבבות אלו שהכירוך.

תודה אמא שלא השארתי לך בעולם הזה אויבים כלשהם.

תודה לכם חברי אשדות, על היותכם כאן, היום, לצידנו, תודה לכם על חסד של אמת לאמא, על גמילת החסד המקובלת בין יהודים, לזו שחייתה ביניכם כששה עשורים.

מי ומה באשדות

הקיץ. מבחינתי האישית זו פעולת הסחה לא רעה בכלל שמאפשרת לי ליהנות מאחרוני התותים הפקיסטניים המאורכים והטעימים שפשוט מסרבים להגמר.

סיכת הבטחון מדווחת על שבוע עמוס באופן יחסי באירועים פליליים ושיבוש בסדרי אורחות חיים בחצר הישוב.

ביום ראשון בלילה התפרצות של שלושה רעולי פנים לכולבו שסוכלה הודות לערנותו של שומר הלילה מארק בסינסקי, שהגיב במהרה לאזעקה, מה שגרם לגנבים לנטוש את הסחורה ולברוח רגלית לכיוון שכונות התושבים. הוגשה תלונה במשטרה ונקווה תוצאות.

ביום שני בלילה הגיע דיווח על רכב משתולל באחד משכונות ההרחבה בשעה 4:00 לפנות בוקר. בעלי הרכב התבקשו לפנות את המקום ופרטיהם נשמרו.

יום שלישי בלילה זוהה מציצן באחד מהבתים בשכונה המערבית, גם כן מקרה שחוזר על עצמו בשעות הלילה.

עוד מדווחת הסיכה על חידוש תורנות שמירת התושבים ועל הקמת רשות שמירה יישובית שתקבל את אישור המועצה לטפל במקרים של סרבני שמירה.

אם לא די לנו באלה, הרי שבאחד הלילות נפרצו שתי דירות במאוחד ודירה אחת אצלנו. ולצער כולנו נגנב רכב מסוג סקודה

סוף בעמוד הבא

לאלה שסבורים שהקיץ בעמק היא עונה מתה אני ממליץ להגיע בימי שישי אחר הצהריים למתחם 'רוב רוי' שעל גדת הירדן, שם מתקיימים באופן קבוע, וחנים אין כסף מופעים של להקות ואומנים שאיש לא שמע עליהם. המקום פתוח לקהל הרחב עם מי ירדן נקיים, קפה, ותה צמחים מהביל על חשבון הבית, ובעיקר אוירה של יחד מפנק שאין כמותו בשום מקום. אפילו הכלבים, ויש רבים כאלה במתחם, מרגישים שם בבית. בקיצור: עשו לכם מנהג קייצי קבוע ובואו לרוב רוי לשעה מטריפה של נחת ושאר רוח.

אם בכלבים עסקינן, אני ממש מתפעל מסובלנותה חסרת הפרשות של אשדות לנוכח נביחות כלבים רמות המהדהדות משעות אחר הצהרים ועמוק אל תוך הלילה כמעט בלי הפסקה. מגדיל לעשות כלב לבן ענקי, שרוב הזמן קשור ומגלה רגישות יוצאת דופן לכל רחש, רגישות שמביאה אותו להגיב בנביחות קולניות שמשגעות שכונה שלמה. עם כל הערכתי לעמליה דיין שמקפידה לאסוף את צואתה של כלבתה סופי אל שקית שהוכנה מראש, מטרד הנביחות הוא חמור ואקוטי הרבה יותר. אז איך זה שאיש לא מתלונן ועולם כמנהגו נובח? אין לי תשובה.

דומה שמאז ימי הגורן והפינג'אן לא זכינו להזמנה כה אישית ונוגעת: ריקי ויאיר בן דוד, הזוג הכי מאוהב באשדות רבתי, מזמין את הציבור להתכבד בפירות עץ התות שבגינתם שהולכים ומסמיקים אל תוך

מי ומה - סוף

הלחימה ומוראל חיילי צה"ל. פלוגה ג' גדוד
"5016

לפני שבוע נפגשו בוגרי קבוצת 'נעלה' מחבר העמים, ששהו באשדות בין השנים 1997 ועד שנת 2000. את הקבוצה הדריכו **חיים סולפיין ושרה בארי**, יחד עם **שרה הראל** שהיתה המטפלת. 23 חניכים סיימו את הפרק באשדות, 17 מתוכם חיים בישראל ו-13 התייצבו למפגש המרגש שהתקיים בנתניה. זו היתה חוייה מהממת לפגוש אנשים שעזבו את אשדות ערב גיוסם לצה"ל והיום הם באמצע שנות השלושים לחייהם, רובם ככולם בעלי משפחות, חלק גדול בעלי מקצועות חופשיים, בעיקר בתחום ההייטק, מספר חיים.

את המפגש הבא החלטנו לקיים באשדות, מקום שהם זוכרים לטובה ומעריכים מאד עבודתם המאומצת של אנשי הצוות. 'חיים, היית לנו כמו אבא', הודו לו החניכים שתקופת החונכות בקיבוץ הותירה עליהם רושם כביר.

חח חח! הצרכי פיפ פסח
בחדר האוכל - נפגשים בשעה
18.45 אסדר!

עלון 1478

עריכה ומי ומה – אבנר רון

שער – ברכה פונדק

עימוד – אירית גל

צילום עלון – אתי רון

וכן פריטי ערך אחרים. הרבש"ץ מבקש להקפיד לנעול את דלתות וחלונות הבתים בלילות, ולבעלי הסקודות מומלץ לגלות תשומת לב יתרה לנוכח העדפות הגנבים.

עוד לא דיברנו מילה על נקינות פסח שנכנסו ליישורת האחרונה והנה אנו מבחינים שבשנה האחרונה יותר ויותר נשים מקומיות חדלות לצבוע את שיערן המזהיב וחוזרות למראה הטבעי (יש אומרים שמטעמי בריאות...). וזה מחזיר אותי לימי הראשונים באשדות, אז נהגו נשות המקום להתהדר בשיבה טובה, תרתי משמע, ולא פקדו את מעצבי השיער כפי שעושות נשות ההווה. אז הויכוח האם צביעת שיער הופך מראה של אישה לצעירה ויפה יותר, ימשיך להדהד; אנחנו מקבלים את 'החזרה בתשובה' ברוח ספורטיבית.

היה זה החורף הכי פחות חורפי שידענו בשנים האחרונות ולכן איש לא מופתע שמדרונות ההרים ממזרח וממערב איבדו מהר מדי את זוהרם ירקרק והפכו לחומים (לפחות שריפות לא יהיו השנה...). אחרוני החסידות עוד כאן עושות דרכם בעצלתיים ליעד הבא ורק אלה שחולשת גופם לא מאפשרת להם, מסיימים את חייהם בהתאבדות על כבלי החשמל. חייבים להגיד תודה לדובי שושני שקוצר את הדשאים בשעות הכי מחניקות ולא מאבד תקווה גם כשחתולים, כולל על שניים, רומסים ביד גסה את מה שסידר והכשיר רק אתמול.

קוראים לו שמעון, הוא יליד מנתמיה. איש לא שיגרתי מהרבה בחינות, שחי בשנה האחרונה ביער הבנות בנהריים, שם הוא מארח חיילים וחיילות ומספר להם סיפורים שרק הוא יודע לספר. שמעון שמח בחלקו. לא רוצה כסף, לא רוצה משפחה, רוצה לחיות בחלקת אלוהים הקטנה שלו בנהריים שהיא מבחינתו הבית. בכניסה למתחם תלויה מסגרת ובה הכיתוב הבא: "לשמעון בהוקרה והערכה על תרומתך מאחלים הצלחה בהמשך ושתמשיך לשמור על רוח